

Hebreeën 12:3-11

Vorige keer heb ik met u stilgestaan bij de eerste twee verzen van Hebr. 12. In die verzen wordt het leven als christen vergeleken met een hardloopwedstrijd in een stadion. Op de tribune zitten de ontslapen gelovigen die in hoofdstuk 11 worden genoemd. Zij zijn de wolk van getuigen rondom ons. Hun leven mag voor ons een aansporing zijn om vol te houden in de strijd. En om die strijd te kunnen voltooien moet alles wat het behalen van de eindstreep in de weg staat afgelegd worden. Jezus wordt in vs. 2 de Leidsman en Voleinder van het geloof genoemd.

Vs. 3 begint nu met te zeggen dat we onze aandacht op de Here Jezus moeten vestigen. Jezus heeft te maken gehad tijdens zijn aardse rondwandeling met tegenspraak van zondaren. Met name de Joodse leiders hebben Jezus vaak dwars gezeten. Jezus heeft zijn rug recht moeten houden in discussies met wetticistische Farizeeën en vrijzinnige Sadduceeën. Jezus zal zich heel vaak onbegrepen hebben gevoeld. Zijn eigen broers en zussen begrepen hem niet altijd en verklaarden Hem voor gek. In zijn dorp Nazareth werd Hij, als profeet in zijn eigen woonplaats, niet geëerd. Eén van Zijn vrienden leverde Hem uit aan de Joodse leiders en het was misschien wel een van Zijn beste vrienden die ontkende dat Hij bij Jezus hoorde. En toch heeft Jezus de rug recht gehouden. Hij heeft de tegenstand verdragen en is niet door matheid van ziel verslapt.

Dat voorbeeld van Jezus wordt nu de Hebreeën voorgehouden. De Hebreeën zijn Joodse christenen die veel te verduren hadden van hun Joodse volksgenoten. De Joodse tegenstanders van de Hebreeën erkenden Jezus niet als de Messias. De Joodse christenen dreigden nu weer het geloof in Jezus op te geven. Deze brief is eigenlijk één grote aansporing om vol te houden. Vandaar dat beeld van die hardloopwedstrijd. Span je in om de eindstreep te halen. En ondertussen worden we aangemoedigd door het voorbeeld van de getuigen op de tribune. Verslap niet door matheid van ziel, zegt vs. 3.

Nu zegt vs. 4 het volgende: *Gij hebt nog niet ten bloede toe weerstand geboden in uw worsteling tegen de zonde....*

Persoonlijk geloof ik niet dat het hier gaat over de zonde van de Hebreeën zelf. In vs. 1 heeft de schrijver de lezers er al op gewezen dat ze de zonde moeten afleggen die

hun in de weg staat bij de wedloop. In vs. 3 gaat het om Jezus die weerstand biedt aan zondaren die Hem tegenspraken. En nu in vs. 4 wordt dat voorbeeld van Jezus gebruikt om de Hebreëen erop te wijzen dat zij nog ten bloede toe weerstand hebben geboden. Dat was bij Jezus wel zo. Het heeft Hem uiteindelijk zijn leven gekost. Daar moeten de lezers hun aandacht op vestigen. Zij hebben wel met tegenstanders te maken, maar nog lang niet zo als de Here Jezus, of andere martelaren. Daarbij kunnen we bijvoorbeeld denken aan Stefanus, de eerste martelaar, of aan de apostel Jakobus, die ook al heel snel omgebracht werd. En na hen zijn er velen geweest die het volgen van de Here Jezus met de dood hebben moeten bekopen. Kijkt u nog maar eens in 11:37: *zij zijn gestenigd, door midden gezaagd, met het zwaard vermoord....* Deze martelaren hebben letterlijk tot bloedens toe weerstand geboden en zijn trouw gebleven aan Christus.

Vervolgens worden de lezers in vs. 5 er op gewezen dat de tegenwerking en het onrecht dat hen wordt aangedaan, een middel is waardoor God hen ervan wil doordringen dat ze kinderen van God zijn. Dat is een verrassende invalshoek. Wij zijn geneigd onrecht dat ons wordt aangedaan uitsluitend als negatief te beoordelen. Van onrecht kan niets goeds komen, vinden wij. We sputteren er tegen, komen in opstand, worden moedeloos, raken verbitterd en gooien het bijtje er bij neer. Maar dan vergeten we wel wat: God wil deze negatieve ervaringen gebruiken om ons dichter aan zich te verbinden. Daarmee wordt het onrecht natuurlijk niet goed. Het is en blijft onrecht. Maar als we het leren zien als een middel dat God gebruiken wil om ons dicht bij zich te houden, dan leveren de pijn en het verdriet ervan ons uiteindelijk vrede met God op en een leven waarin het doen van zijn wil voorop staat. Dan wordt het ondergaan van onrecht een trainingmoment. En een training gaat nooit vanzelf. Dat kost moeite. Het strijkt ons tegen de haren in zelfs. Je hebt altijd een innerlijke weerstand te overwinnen om op die manier met onrecht te kunnen omgaan. Dat moeten we leren.

Vandaar ook dat in vs. 5 een tekst uit Spreuken 3 wordt geciteerd:

Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.

Nu hebben de woorden tuchtiging, bestraffing, kastijding een negatieve klank in ons taalgebruik. Maar wat we dan niet moeten vergeten dat het Griekse woord voor tuchtiging in onze tekst zoiets betekent als 'erbij roepen'. Wanneer je mensen die dreigen af te haken, er weer bij roept, kun je het vertalen als 'vermanen'. Dan geef je te kennen dat de koers van de mensen die vermaand worden verkeerd is en gecorrigeerd moet worden. Maar je kunt het woord ook weergeven met 'vertroosten, bemoedigen'. Dan gaat het erom dat de mensen aangespoord worden de moed niet op te geven en vol te houden. Beide elementen zitten dus in dat woord tuchtiging. Vermanen en vertroosten.

Het Griekse woord voor kastijden is een kras woord en betekent zoiets als geselen, met een zweep er van langs geven. Maar het betekent ook bestraffing. De schrijver van de brief zal vooral aan die betekenis gedacht hebben: een opvoedende bestraffing. Door die bestraffing moet je niet moedeloos worden. Die bestraffing bewijst juist dat jullie kinderen van God zijn. Uit de verdrukking die je meemaakt blijkt nu juist dat jullie kinderen van God de Vader zijn. Een vader die zijn kinderen nooit vermaant en aanspoort is geen goede vader. Kinderen die nooit correctie ontvangen groeien op voor galg en rad en worden in vs. 8 zelfs bastaards genoemd. Geen echte kinderen van de vader.

De schrijver wijst zijn lezers er ten slotte op dat onze aardse vaders ons naar hun beste weten opgevoed en gecorrigeerd. En dat vindt een kind echt niet leuk. Het is niet leuk als je iets niet mag of wordt verboden, maar het is je wel tot nut. Het vormt je karakter. Op dezelfde manier laat God dingen in ons leven gebeuren, zoals de verdrukking waar de Hebreëen mee te maken hebben, om ons te vormen. Op het moment ervaar je daar alleen maar strijd en moeite van. Maar later zal zij een vreedzame vrucht opleveren, die bestaat in gerechtigheid. Soms ervaren we daar nu al iets van. Maar vaak zullen we ook net als de geloofsgetuigen uit hoofdstuk 11 geduldig moeten wachten op de tijd dat Jezus terug komt. Dan komt er wereldwijde vrede en gerechtigheid. Hij gaat recht doen. En als je daar bij wil zijn, moet je vandaag volhouden. Net als Jezus volhield tegen zijn tegenstanders. Wat er ook gebeurt, het loopt God niet uit de hand, Hij neemt het in Zijn hand en gebruikt het om ons te vormen naar het beeld van Zijn Zoon. Amen.